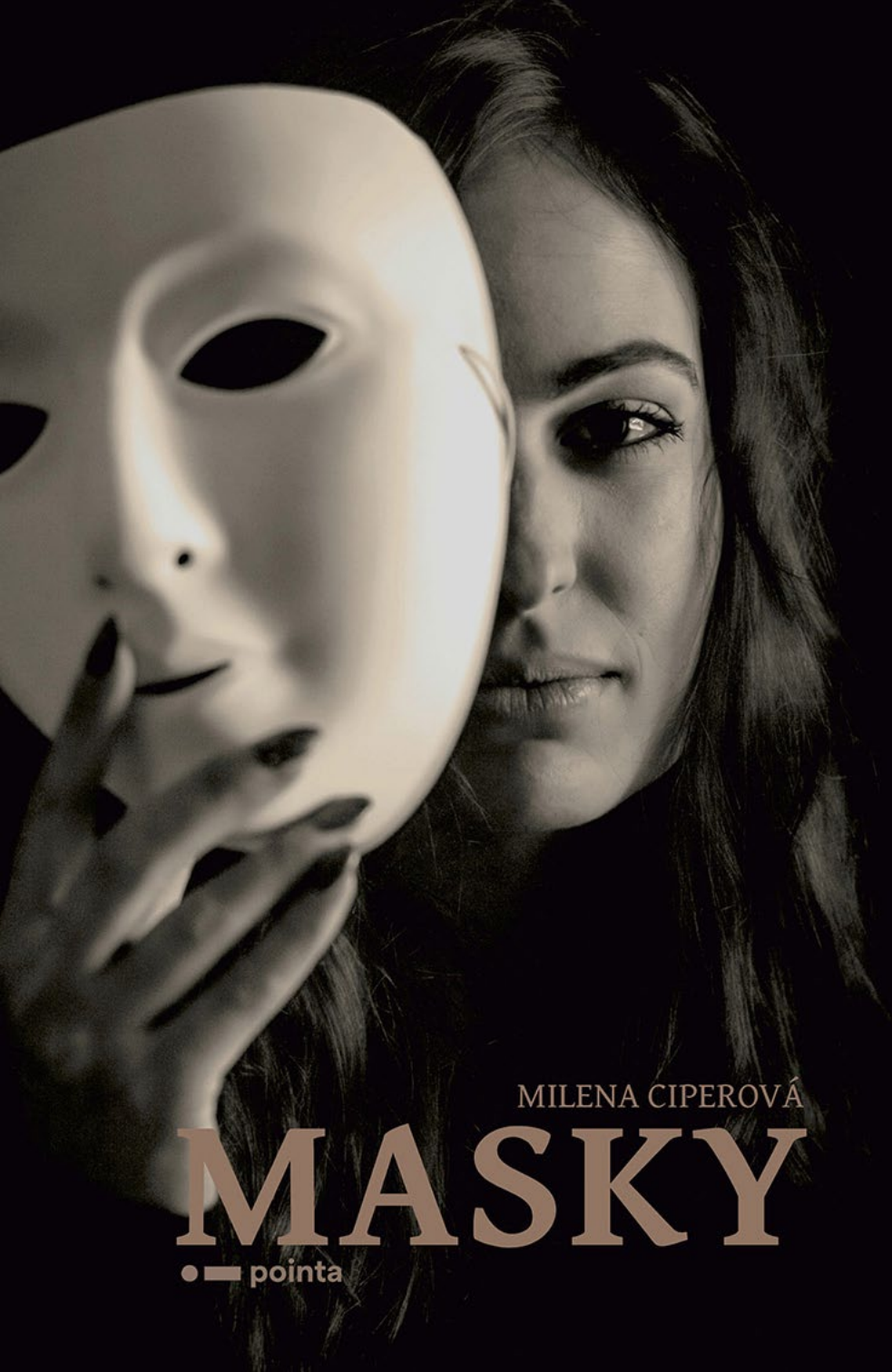

MILENA CIPEROVÁ

MASKY

● — pointa

Masky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Milena Ciperová

Masky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Milena Ciperová

MASKY

● ■ **pointa**

2025

Každý z nás nosí masky. Někdy proto, aby přežil, jindy proto, aby nebyl zraněn. Masky chrání naše nejzranitelnější části, skryjí bolest, strach, slabost i vztek. Ale pod nimi zůstáváme stále tím, kým jsme, často ztracení, hledající, zlomení, ale také silní. Název Masky symbolizuje všechny role, které na sebe bereme, a všechna ta slova, která jsme nikdy nahlas neřekli. Je to cesta, jak se postupně odkrýt vrstvu po vrstvě a pokusit se najít vlastní pravdu, vlastní hlas. Tahle kniha je o sundávání masek. O bolesti, která přichází, když to uděláme, i o svobodě, kterou tím získáme.

MASKY

MOC *LOLITA* SC

TOXICKÝ VZTAH, ZÁVISLOST, FASCINACE
MOCÍ, MANIPULACE STARŠÍCH MUŽŮ.

KDYŽ TĚ NĚKDO MILUJE JEN TEHDY,
KDYŽ JSI SLABÁ. TOUHA PO PŘIJETÍ SE
MĚNÍ V ZÁVISLOST. A V TĚ ZÁVISLOSTI
JE VŠECHNO I SEBEZNIČENÍ.

Příšery přestanou být příšerami ve chvíli,
když se do jedné zamiluješ.

* * *

Říkal, že jsem mladá,
že mám čas.
Jenomže všechno na mě padá,
jo, tak fakt díky za účast.

Nechtěl mě mít rád.
Chtěl mě mít.
Chtěl mě vlastnit. Ovládnout.

* * *

Já jsem milovala...
ne kvůli tomu, kým byl,
ale navzdory tomu, co všechno nebyl.
A to je možná ten problém.

* * *

A tys odešel
a nezavřel za sebou ani dveře.
Tys totiž nebyl ten, co si bolest odnášel,
to sis fakt nemohl najít sobě rovnýho soupeře?
Ty sis pod sebou postavil podstavec
a já tam doted' stojím a ptám se:
Záleželo ti na mně vůbec?

Byla jsem pro tebe únik,
ne cíl
a vzal sis ode mě jen tolik,
kolik jsi od jiný nevyprosíl.

Lolita

Byla mladá – až příliš.
Nic zvláštního se jí neděje
a svět ji ještě nestihl bolet.
On měl šediny a minulost,
co se nevejde do jedné postele.

Říkal jí zvláštní,
říkal jí jiná.
Chválil, jak čte, jak šeptá, jak překypuje vášní,
jak se usmívá
na slunce a pak zavírá okna
na to, jak je nevinná.

Tvářil se jako učitel světa,
předčítal jí básně o lásce a touze,
někdy stačila jen jediná věta –
a přitom učil jen to, jak nadechnout se nelze,
když tě někdo drží příliš silně.

Byla pro něj panenkou z porcelánu,
které se nikdo nesmí dotknout –
kromě něj.
Zbožňoval tu křehkost, to, jak ji může dojmout,
ne kvůli její duši,
ale protože praskala pod jeho dlaněmi.

Desítky let rozdílů
a mezi nimi propast,
oba plní rozdílných životních cílů
a jeden na druhého chystali past.

Ona pro něj byla výsadou
a on pro ni vězením ve zlatém rámu.
Nechápala, proč se svět neotáčí stejně,
proč je láska jen tehdy krásná,
když ji někdo starší drží za zápěstí,
když má ruku na jejím stehně
a šeptá, že jí rozumí víc než všichni ostatní
a ona jen v ten moment je opravdu šťastná.

Ale on ji nikdy neposlouchal.
Jen se díval.
Ona rostla a on se kochal,
dokud se do jeho dlaní nevešla
a on už jen vzpomínal na to, co kdysi míval.

Jsem si vědoma toho,
že jsou mezi námi určité rozdíly,
třeba ten, že tolik let od sebe
jsme se narodili.

Sedmikráska

Možná mi říkal Sedmikrásko,
s důrazem na to krásko,
že prý jsem něžná, čistá,
když říkal: dobré ráno, lásco.

Říkal, že rostu jenom pro jeho den –
a přitom to byl jen pouhý sen.
Říkal, že zářím jako ráno,
jen když mu kývnu poslušně ano.

Jen když se skláním, když se bojím
a on si hraje, lže a stojí.
Zrcadlo líbal víc než mě,
však dávno ztratil duši ve tmě.

Já byla jenom cesta k vodě,
on tančil ve svém „dokonalém“ světě.
Možná mě zval tím krásným jménem,
ale ať taky jeho existenci nějak shrnem:
nebyl princ, jak chtěl se tvářit –
říkám mu Narcis, co se snaží zářit.

Zalévala jsem ho deštěm slz,
on viděl jen svůj vlastní vzrůst.
Květin si nikdy nevážil moc –
jen sebe líbal každou noc.